

Η Ιστορία του Μπράνσγουϊκ

Λέγεται - και είναι σωστό - πως η Ιστορία αρχίζει από τότε που υπάρχουν γραπτά μνημεία. Εάν θέλαμε να περιγράψουμε την «αρχαία» ιστορία του Μπράνσγουϊκ, δυστυχώς δεν μπορούμε γιατί δεν έχουμε στοιχεία να πούμε κάτι. Αόριστα λέγεται πως οι Αβορίγινες ήταν εδώ πριν από σαράντα χιλιάδες χρόνια. Όμως την περασμένη Πέμπτη 5-2-15, στην έναρξη των Σεμιναρίων Ιστορίας της Ελληνικής Κοινότητας Μελβούρνης, ο πολύ γνωστός Αβορίγινος ακτιβιστής Δόκτωρ Γκάρι Φόλεϊ (Dr Gary Foley), σε μία αφυπνιστική διάλεξη μάς είπε πως οι Αβορίγινες ζουν εδώ πάνω από ογδόντα χιλιάδες χρόνια! Όλα όμως αυτά είναι υπολογισμοί και εικασίες που δεν μπορούν να αποδειχτούν επιστημονικά.

Έτσι η αρχαία ιστορία του Μπράνσγουϊκ μάς παραμένει άγνωστη γιατί δεν υπάρχουν γραπτά μνημεία. Λέγεται όμως πως ζούσαν στην περιοχή μέλη της φυλής των Αβορίγινων με το όνομα [Wurundjeri](#) = Γουρουντζέρι και μιλούσαν τη διάλεκτό τους [Woiwurrung](#) = **Γόιγουρουνγκ**. Εδώ δυστυχώς τελειώνει η ιστορία τους.

Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΣΓΟΥΪΚ

Όταν ήρθε το Ελληνικό αλφάβητο και μετά το 750 π.Χ. πέρασε στην Ετρουρία και μετά στο Λάτιο και σε όλη την Ευρώπη, έφτασε και στην Αγγλία και το 1788 ήρθε και στην Αυστραλία και η πρώτη Ιστορία του Μπράνσγουϊκ γράφτηκε το 1846 στα Αγγλικά ως εξής:

Λίγα χρόνια νωρίτερα για τη Μελβούρνη έχουμε μία γραπτή μαρτυρία η οποία λέει: « Στις 8 Απριλίου 1838, η Μελβούρνη έχει ΔΕΚΑ ΣΠΙΤΙΑ, μερικά σκεπασμένα και άλλα έτοιμα να σκεπαστούν!». Την ίδια δεκαετία μαζί με τη Μελβούρνη αναπτύσσεται και το Μπράνσγουϊκ.

Οι πρώτες πωλήσεις γης έγιναν το 1839 και το 1840. Μεγάλο τμήμα του Μπράνσγουϊκ αγοράστηκε από τον Edward Stone Parker και τον Thomas Wilkinson το 1840. Το ονόμασαν ιδιοκτησία Brunswick, πιθανώς προς τιμήν του βασιλικού γάμου που είχε συμβεί στην Αγγλία και ήταν το όνομα του βασιλικού οίκου της νύφης Πριγκίπισσα Caroline. Τα δύο κομμάτια στην ιδιοκτησία τους ήταν για τον ίδιο λόγο και ονομάστηκαν Victoria and Albert Streets. Ο Wilkinson ήταν πολύ δραστήριος στις τοπικές υποθέσεις και για αυτό έμεινε γνωστός ως ο «πατέρας της Brunswick».

Ο Wilkinson δώρισε τη γη του στο Sydney Road, όπου χτίστηκε η εκκλησία Wesleyan και ο ίδιος έκτισε για τον εαυτό του ένα μικρό σπίτι στην γωνία του Sydney Road και Albert Street. Το σπίτι του έγινε εκκλησία, αλλά και ταχυδρομικό γραφείο. Ο Wilkinson έχτισε καταστήματα προς πώληση ή μίσθωση κατά μήκος της Sydney Road. Επίσης εκλέχτηκε και ο πρώτος πρόεδρος του Συμβουλίου όταν διαμορφώθηκε το 1857.

Από τη δεκαετία του 1840 ο οικισμός άρχισε να αυξάνεται. Το ξενοδοχείο Retreat Inn, άνοιξε το 1846, αλλά ακόμη ήταν μια απομονωμένη αγροτική κοινότητα με ένα χωματόδρομο για έναν κεντρικό δρόμο, έως ότου όλα άλλαξαν με την ανακάλυψη του χρυσού. Ο χρυσός ανακαλύφθηκε στη Βικτώρια το 1851 και ο πιο γρήγορος τρόπος για να τα πεδία του Ballarat και Bendigo ήταν μέσω του Brunswick. Περισσότερα καταστήματα και ξενοδοχεία άνοιξαν, συμπεριλαμβανομένου του Brunswick Hotel, στο 1852 και το Edinburgh Castle και το Sarah Sands το 1854. Τα πρώτα σχολεία άνοιξαν από ιδιώτες και από τις εκκλησίες. Το Ινστιτούτο Μηχανικής άνοιξε το 1868. Οι βιβλιοθήκες άνοιξαν μόλις το 20ό αιώνα.

Το 1884 η σιδηροδρομική γραμμή έφτασε στο Brunswick, και το πρώτο καλωδιακό τραμ το 1887. Το 1916 το ηλεκτρικό τραμ ξεκίνησε από τη Lygon Street και ταυτόχρονα τα άλογα αντικαταστάθηκαν με λεωφορεία. Τον Απρίλιο του 1888 το Brunswick ανακηρύχθηκε σε πόλη με πληθυσμό 14.792. Σημειώνεται πως η ηλεκτροδότηση της πόλης έγινε με την αρχή του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου το 1914.

ΤΑ ΝΕΟΤΕΡΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο πολλές νέες βιομηχανίες αναπτύχθηκαν τη δημιουργήθηκαν περισσότερες θέσεις εργασίας, όπως τα εργοστάσια για ανδρικά ρούχα Prestige και Holerproof, αλλά και κλωστοϋφαντουργικές επιχειρήσεις. Το 1928 ο πληθυσμός έφτασε τις 55,799. Η μετανάστευση μετά το 1950 από χώρες της Ευρώπης, άλλαξε την εικόνα του Μπράνσγουϊκ. Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο χιλιάδες άνθρωποι εγκαταστάθηκαν εδώ πρώτα από την Ιταλία, μετά από την Ελλάδα και ακολούθησαν η Τουρκία, ο Λίβανος και πολλές άλλες χώρες.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΣΓΟΥΪΚ

Έχουμε πολλά γραπτά στοιχεία και μνημεία να γραφτεί μία αξιόλογη ιστορία του Ελληνικού Μπράνσγουϊκ. Θα ήταν αδικία στο τέλος ενός άρθρου - σαν και τούτο - να αναφερθούν επί τροχάδην δύο ή τρία γεγονότα και ονόματα και να παραλείψουμε μία άκρως σημαντική Ελληνική παρουσία στο Μπράνσγουϊκ. Φυσικά το ίδιο ισχύει και για πολλά άλλα «ελληνικά προάστεια» τα οποία έχουν να προσφέρουν μία σημαντική ελληνική παρουσία στα πλαίσια της μεγαλούπολης της Μελβούρνης.

Ποιος όμως θα γράψει την Ιστορία αυτή; Όπως ήδη ειπώθηκε πως τα γραπτά μόνο μένουν, ο κλήρος πέφτει στον καθένα μας. Τι μπορούμε να πράξουμε όλοι μας; Ας το συζητήσουμε εδώ. Οι στήλες της εφημερίδας είναι πάντα ανοιχτές. Τι αφήνουμε πίσω μας και μάλιστα ΓΡΑΠΤΩΣ;